

ВИХРУШКА

Том 1

WHIRLWIND

Copyright © 1986 by James Clavell

All rights reserved.

© Галина Димитрова, Георги Стойчев,

Иван Туртуриков, Йосиф Леви, *превод от английски*

© Любомир Бориславов Пенев, *художествено оформление на поредицата*

© Дамян Дамянов, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София 2018

ISBN 978-954-28-2725-2 (том 1 и 2)

Джеймс Клавел

Вихрушка

☉ ТОМ ПЪРВИ ☉

© ciela

На шигацу

Действието на тази приключенска история се развива в революционен Иран между 9 февруари и 3 март 1979 г., далеч преди началото на кризата със заложниците. Описах се да я направя колкото е възможно по-истинска, но тя е измислица, наситена с въображаеми герои и много места, и всяко съвпадение с действителни лица или компании, които са били или са част от тази епоха, е случайно. Разбира се, очерталите се чрез съдбата на моите въображаеми герои сенки на противопоставящите се великани, от една страна, Н. И. В. шах Мохамад Пахлави и неговия баща шах Реза, а от друга – имам Хомейни, са важна част от тази история. Те лично не са описани, въпреки че се опитах да представя точна, макар и измислена картина на онези времена, на различните хора, които ги преживяха, на мненията, които съществуваха или биха били изказани – и все пак с нищо не съм искал да изразя неуважение.

Това е история, а не истинска случка. Просто си представих, че онези двадесет и четири дни са изминали точно така...

Първа част

Петък

9 февруари 1979 г.

1

В планините Загрос: залез слънце. Слънцето докосна хоризонта и човекът уморено дръпна юздите на коня си, доволен, че е дошло време за молитва.

Казваше се Хусаин Ковиси, беше як иранец на тридесет и четири години със светла кожа и много черни очи и брада. През рамото му висеше съветски автомат АК-47. Беше се навлякъл срещу студа. Носеше бял тюрбан и изпоцапани от пътуването тъмни дрехи, груб номадски кашкайски овчи кожух, запасан над тях, и износени ботуши. Ушите му бяха закрити и той не можа да чуе далечния вой на приближаващия се реактивен хеликоптер. Зад него уморената товарна камила дръпна оглавника и спря – искаше храна и почивка. Той разсеяно я наруга и слезе.

На тази височина, почти 2500 метра, въздухът беше рядък и студен, много студен, земята бе покрита с дълбок сняг, който вятърът натрупваше на преспи и правеше пътя хлъзгав и коварен. Под него към далечните долини се виеше малко известен планински път чак до Исфахан, където беше ходил. Напред пътят правеше опасни завои нагоре през канарите, после към други долини, обърнати към Персийския залив и към град Ковис, където той беше роден, където живееше сега и от който беше взел името си, когато стана молла.

Не обръщаше внимание на опасността и на студа. Опасността за него беше също толкова прозрачна, колкото и въздухът.

„Сякаш отново съм чергар – мислеше си той, – баща ни ни води като в онези стари времена, когато всички кашкайски племена можеха да се скитат от зимните до летните пасбища, за всеки мъж по един кон и една пушка и стада, за да се изхранваме, многобройни стада от овце, кози и камили, жените незабулени, племената ни живееха свободни, както прадедите ни отпреди хиляди години, неподвластни на никого, освен на божията воля – старите времена, които свършиха преди няма и шестдесет години – каза си той и гневът му нарасна, – свършиха, когато Реза хан, това новозабогатяло парвеню, узурпира трона с помощта на мръсните англичани и се провъзгласи за Реза шах, първия от шаховете Пахлави, а после с подкрепата на казашкия си полк ни обузда и се опита да ни заличи.

Божа работа е, че неговите нечестиви английски господари навреме го унижиха и изгониха, за да умре забравен, божа работа е, че шах Мохамад беше принуден да избяга преди няколко дни, божа работа е, че Хомейни се завърна, за да поведе Неговата революция, воля божия е, че утре или вдругиден аз ще стана мъченик, божие удоволствие е, че ще бъдем пометени от Неговата вихрушка и че настъпва денят, когато ще се уредят сметките с всички лакеи на шаха и всички чужденци.“

Хеликоптерът сега беше по-близо, но той все още не го чуваше, воят на бурния вятър заглушаваше звука. Доволен, той извади молитвеното си килимче и го простря на снега – гърбът още го болеше от ударите с камшик, – после загреба шепя сняг. Ритуално изми ръцете и лицето си, подготвяйки се за Четвъртата молитва за деня, после се обърна на югозапад към Свещения град Мека, който беше на хиляди мили оттук в Саудитска Арабия, и отдаде мислите си на Бога.

Аллах-ул акбар, Аллах-ул акбар, ла иллах илла Аллах... – След като повтори Шахадата, той се просна и се остави арабските думи да го обгърнат: Бог е най-велик, Бог е най-велик. Няма друг Бог освен Бога и Мохамед е неговият Пророк. Бог е най-велик, Бог е най-велик, няма друг Бог освен Бога и Мохамед е неговият Пророк... Вятърът се надигна, вече по-студен. После през тюрбана си молещият се човек долови пулса на реактивните двигатели. Нарастваше и нарастваше, връза се в съзнанието му и наруши покоя

и съсредоточението му. Той сърдито отвори очи. Приближаващият се хеликоптер беше само на петдесетина метра над земята и се спускаше право към него.

Най-напред си помисли, че може би е военен хеликоптер, и го обзе внезапен страх, че го търсят. После разпозна английския червен, бял и син цвят и познатата емблема на корпуса: С-Г около червения лъв на Шотландия – същата хеликоптерна компания, която оперираше от въздушната база в Ковис и по цял Иран – и страхът го напусна, но не и яростта. Хусаин Ковиси наблюдаваше хеликоптера, мразейки това, което той олицетворяваше. Машината минаваше почти над него, но не представляваше никаква опасност – онези на борда едва ли щяха да го забележат тук, на завет до скалата. Въпреки това с цялото си същество той негодуваше срещу натрапничеството в неговия мир и нарушаването на молитвата му. А когато оглушителният звук се засили, гневът му нарасна.

– Ла иллах илла Аллах... – Той се опита да се върне към молитвата си, но тласъкът на перките внезапно запрати снега в лицето му. Конят зад него изцвили и се разскача във внезапна паника, спънатите му крака се подхлъзваха и занасяха. Товарната камила, дръпната от въжето, също се уплаши и се изправи, зарева и закуца на три крака, товарът ѝ се разхлаби.

Яростта му избухна.

– Неверник! – изрева той към хеликоптера, който сега вече беше над върховете на планините, скочи на крака и грабна оръжията си, махна предпазителя и гръмна, после отново се прицели и изпразни целия пълнител.

– Сатана! – извика той във внезапната тишина.

Когато първите куршуми се забиха в хеликоптера, младият пилот Скот Гавалан моментално се парализира и погледна глупаво дупките в пластмасовата козирка пред себе си.

– Божичко!... – промълви той – никога преди това не бяха стреляли по него, но възклицанието му бе заглушено от човека на съседната седалка, чиито реакции бяха точни и светкавично бързи.

– Пусни го надолу! – изрева той в слушалките му.

– Пусни го надолу! – изкрещя отново Том Локхарт в микрофона си, после, понеже не управляваше той самият, блъсна лявата

ръка на пилота и бутна шага* надолу, намалявайки рязко подемна-та сила и тягата. Хеликоптерът се разклати като пиян и веднага изгуби височина. В този момент ги обсипа втори откос. Последва зловещ трясък отгоре и отзад, един от куршумите проби метала, двигателите се задавиха и хеликоптерът започна да пада.

Беше 206 „Джет Рейнджър“ с един пилот и четирима пътници, един отпред и трима отзад, и беше пълен. Преди час Скот както обикновено ги беше взел от летището в Шираз, на петдесетина мили югоизточно, за да ги върне от едномесечния им домашен отпуск, но сега обикновеното се беше превърнало в кошмар и планината се надигаше срещу тях. Изведнъж точно над хребета земята по чудо изчезна и хеликоптерът потъна в падина, което му даде възможност за частица от секундата да възстанови тягата и да овладее машината.

– Внимавай, за бога! – викна Локхарт.

Миг по-късно и Скот видя опасността. Ръцете и краката му плъзнаха хеликоптера в ужасяващ завой около издаващата се гола скала; левият плъзгач на колесника докосна скалите с лек удар, като нададе протестиращ вой, и те се гмурнаха само на метър над неравната повърхност на скалите и дърветата, които се разлюляха отново.

– Надолу и бързо – заповяда Локхарт. – Оттук, Скот – не на-там, ето там, покрай този гребен към пролома... Ранен ли си?

– Не, не, не мисля. А ти?

– Не. Така е добре, спусни се в пролома, хайде, бързо!

Скот Гавалан послушно наклони хеликоптера и полетя прекалено ниско и прекалено бързо – още не беше дошъл на себе си. Все още усещаше горчивия вкус в устата си, сърцето му биеше бързо. Чуваше виковете и ругатните на другите зад преградата – заглушаваха дори рева на двигателите, но не можеше да рискува да се обърне, само загрижено попита по интерфона:

– Има ли ранени отзад, Том?

– Забрави ги, концентрирай се, гледай хребета, аз ще се опра-вя с тях! – обади се Том Локхарт припряно, очите му шареха на-

* Ръчка за управление на режима на двигателите и ъгъла на атака на лопатите на витлото, чрез което се постига управление на хеликоптера по вертикала. – Б. пр.

около. Той беше на четиридесет и две, канадец, бивш пилот от Кралските военновъздушни сили, бивш наемник, а сега главен пилот на тяхната база Загрос Три.

– Гледай хребета и се приготви да заобиколиш отново. Спусни се към земята и лети ниско. Внимавай!

Хребетът беше малко над тях и се приближаваше прекалено бързо. Гавалан видя зъберите на скалите право на пътя си, едва успя да ги заобиколи и бурен порив го тласна опасно близо до отвесната стена на пролома. Отърваха се на милиметри. Мръсните думи в слушалките възвърнаха самообладанието му. После видя отпред дърветата и скалите и внезапния край на пролома и разбра, че са загубени.

Изведнъж времето сякаш спря.

– Боже гос...

– Рязко наляво... виж скалата!

Скот почувства, че краката и ръцете му се подчиняват, и видя как хеликоптерът завива покрай скалите на сантиметри, насочва се към дърветата, минава над тях и излиза на открито.

– Кацни ей там, колкото можеш по-бързо.

Той зяпна Локхарт; стомахът му още бе свит на кълбо.

– Какво?

– Разбира се. По-добре да хвърлим едно око, да го огледаме – отговори Локхарт припряно. Съжаляваше, че не пилотира той. – Счу ми се, че нещо се откъсна.

– И на мен, но какво ще кажеш за колесника, може да се е счупил?

– Просто зависни. Аз ще се измъкна навън и ще го проверя, след това, ако всичко е наред, кацни и аз ще направя бърза проверка. Така е по-безопасно: един господ знае дали куршумите не са закачили някой маслопровод, или скъсали кабел.

Локхарт видя, че Скот откъсва очи от откритото пространство, за да огледа пътниците си.

– Да вървят по дяволите! За бога, аз ще се оправя с тях – тросна се той. – Съсредоточи се за кацането.

Видя как младият мъж почервения, но се подчини. После, опитвайки се да преодолее повдигането, се обърна, очаквайки да види всичко опръскано с кръв и вътрешности и някой да вика, а ви-

ковете да се давят в шума на двигателите; знаеше, че не може да направи нищо, докато не стигнат до някакво убежище и не кацнат, винаги на първо място безопасното кацане.

За негово огромно облекчение тримата мъже на задната седалка – двама механици и още един пилот, не изглеждаха ранени, въпреки че се бяха свили долу, а Джордън, механикът, точно зад Скот, беше пребледнял и стискаше главата си с ръце. Локхарт се обърна напред.

Сега бяха само на петнадесетина метра, подхождаха добре и бързо. Повърхността беше замръзнала, бяла и равна, без издатини от тревата, снегът бе навян на преспи по края. Очевидно добър избор. Достатъчно място да маневрират и да кацнат. Но как да преценят дълбочината на снега и нивото на земята под него? Локхарт знаеше какво би направил, ако пилотираше. Но не управляваше, не беше капитанът, въпреки че беше старши.

– Добре са там отзад, Скот.

– Слава богу – каза Скот Гавалан. – Готов ли си да излезеш?

– Как ти изглежда повърхността?

Скот усети предупреждението в гласа на Локхарт, веднага преустанови кацането, добави газ и зависна. „Господи – помисли си той, почти ужасен от глупостта си, – ако Том не ме беше сръгал, щях да кацна там и един господ знае колко е дълбок снегът и какво има отдолу!“ Задържа машината на тридесет метра и огледа планинската местност.

– Благодаря, Том. Какво ще кажеш за ей там?

Новото открито пространство беше по-малко, на стотина метра от тях, отгатак долината, по-ниско, с добра възможност да се измъкнат, ако се наложеше, и защитено от вятъра. Земята беше почти без сняг, неравна, но ставаше.

– И на мен ми изглежда по-добре. – Локхарт дръпна едната си слушалка и погледна назад. – Хей, Жан-Люк – надвика той двигателите, – добре ли си?

– Да. Счу ми се, че нещо се откъсва.

– И на нас. Джордън, добре ли си?

– Разбира се, всичко ми е на място, за бога – извика сърдито Джордън – слабият, жилав австралиец, и тръсна глава като куче. – Само дете си цапардосах скапаната глава! Шибани куршуми! Нали

Скот каза, че всичко щяло да се оправи, като си отиде проклетият шах и се върне проклетият Хомейни! К'во му е по-доброто? Сега тези проклетници стрелят по нас! Никога досега не са го правили – какво, по дяволите, им става?

– По дяволите, откъде да знам? Може да е някой смахнат. Не сваляйте коланите, аз ще отида да погледна. Ако колесникът е добре, ще кацнем и двамата с Род можете да направите проверка.

– Как е шибаното налягане на маслото? – извика Джордън.

– На зелено.

Локхарт се облегна назад и автоматично огледа приборите, местността, небето; наляво, надясно, нагоре, надолу. Сnižаваха се плавно, оставаха им шестдесетина метра. Чу в слушалките как Гавалан си мърмори нещо.

– Направи го добре, Скот.

– Да-да, много добре. – Младият мъж се мъчеше да говори спокойно. – Насмалко щяха да ме свалят. Направо се парализирах, като ни улучиха куршумите, а ако не беше ти, щяхме да си отидем.

– Аз съм виновен. Бутнах шага, без да те предупредя. Съжалявам, но трябваше бързо да изтегля хеликоптера от прицела на това копеле. Научих го от Малая. – Локхарт беше прекарал там една година с Британските военновъздушни сили във войната срещу комунистическите бунтовници. – Нямах време да те предупредя. Кацай, колкото можеш по-бързо. – И той одобрително загледа как Гавалан зависва, изследвайки внимателно терена.

– Видя ли кой стреля по нас, Том?

– Не, но и не съм гледал за неприятели. Къде ще кацнеш?

– Ей там, след поваленото дърво. Окей?

– Изглежда ми добре. Колкото можеш по-бързо. Задръж го точно над земята.

Зависването беше идеално – на няколко сантиметра от снега, непоклатимо като скалите отдолу въпреки поривите на вятъра. Локхарт отвори вратата. Внезапният студ го скова. Той вдигна ципа на подплатеното си пилотско яке, внимателно се спусна, пазейки главата си от въртящите се перки.

Предната част на плъзгача беше ожулена и лошо ударена, малко огъната, но нитовете, които я държаха към колесника, бяха стабилни. Той бързо провери другата страна и отново ударения

плъзгач, после вдигна палци. Гавалан отне газта едва-едва и приземи хеликоптера меко като перушинка.

Тримата мъже също слязоха. Жан-Люк Сесон, френският пилот, се отдръпна, за да могат двамата механици да започнат проверката – единият отляво, другият отдясно, работейки от носа до опашката. Вятърът от витлата развяваше дрехите им, почти ги поваляше. Локхарт се вмъкна под хеликоптера, гледаше за изтичане на масло или керосин и като не намери нищо, се изправи и последва Родригес. Родригес беше американец, негов собствен механик, и то много добър. Вече година той обслужваше 212, за да лети нормално. Родригес отвори панела за проверка и надникна вътре, въздушният поток развяваше прошарената му коса и дрехите му.

Изискванията за безопасност на С-Г бяха високи, по-високи от тези на всички опериращи в Иран хеликоптерни компании, и затова лабиринтът от кабели и тръбопроводи беше спретнат и чист, оптимален. Но изведнъж Родригес посочи нещо с пръст. Върху капака на кутията на агрегатите имаше огромна резка от рикоширал куршум. Внимателно проследиха пътя му. Родригес отново посочи лабиринта, използвайки този път фенерче. Един от маслопроводите беше засегнат. Когато механикът извади ръката си, тя беше цялата в масло.

– По дяволите!

– Да изключи ли двигателя, Род? – извика Локхарт.

– Не, по дяволите, наоколо може да има и други смахнати копелета с пушки, а не ми се остава тук през нощта. – Той извади някаква част и един ключ. – Провери отзад, Том.

Локхарт го остави да работи и се огледа неспокойно за някакво закътано място, където да могат да пренощуват, ако се наложи. В другия край на поляната Жан-Люк, небрежно облегнат на повалено дърво, пушеше цигара.

– Гледай да не ти замръзне ченето, Жан-Люк! – извика той. Онзи му махна добродушно.

– Хей, Том.

Викаше го Джордън. Той веднага се провря под опашката на хеликоптера, за да се присъедини към механика. Сърцето му подскочи. Джордън също беше отворил един панел за проверка. Имаше две пробойни от куршуми в тялото, точно над резервоарите.

„Господи, за малко да експлодират – помисли си той. – Ако не бях бутнал шага надолу, щяхме да си отидем всичките. Абсолютно. Ако не го бях направил, сега щяхме да сме на парчета из планината. И за какво?“

Джордън го сбута и пак му посочи нещо, следвайки драскотините от куршумите. На вала имаше още една драскотина.

– Как педерастът му с педераст не е улучил шибаните лопатки. Да ме шибат, ако знам! – извика той. Беше издърпал червената си вълнена шапка, която носеше винаги, над ушите си.

– Не ни е било дошло времето.

– Какво?

– Нищо. Откри ли нещо друго?

– Не, мама му. Добре ли си, Том?

– Разбира се.

Чу се внезапен трясък и всички се обърнаха ужасени, но беше само сгромолясал се от натежалия сняг клон на огромно дърво.

– *Espere de son** – изръмжа Жан-Люк и погледна към небето, осъзнавайки, че денят си отива, после вдигна рамене, запали нова цигара и се разтърка, за да се стопли.

Джордън не откри никаква друга повреда от своята страна. Минутите отлитаха. Родригес все още мърмореше и ругаеше, бъркаше непохватно с една ръка във вътрешността на отсека. Останалите се струпаха накуп, по-далеч от витлата. Гледаха го неспокойно. Перките бухаха. Беше все още светло, но не за дълго. Трябваше да изминат още двадесет мили без система за ръководство в тези планини освен малката преводна в базата им, която понякога работеше, а понякога – не.

– Хайде, за бога – промърмори някой.

„Хайде“ – помисли Локхарт, потискайки безпокойството си.

В Шираз предишният екипаж от двама пилоти и двама механици, които бяха сменили, им махна припряно за сбогом и се втурна към 125 на компанията – осемместен, двумоторен, частен реактивен самолет за превоз на специални товари и пътници, – същият, който ги беше докарал от международното летище в Дубай през Залива след едномесечния отпуск; на Локхарт и Джордън в Англия, на Жан-Люк във Франция, а на Родригес в Кения на сафари.

* Смрачава се (фр.). – Б. пр.

– Къде са се разбързали, по дяволите? – беше попитал Локхарт, когато малкият двумоторник затвори врати и изрулира.

– Летището работи само отчасти, всички още стачкуват, но няма за какво да се тревожим – беше казал Скот Гавалан. – Трябва да успеят да излетят, преди онзи надут, скапан, дребен тъпанар в кулата, който си мисли, че е божи дар за Иранския въздушен контрол, да е отменил шибаното им разрешение. Добре ще е и ние да се измитаме, преди да се е развилнял. Качвайте багажа на борда.

– Ами митницата?

– И те стачкуват, приятелю. И те като всички! И банките са още затворени. Да не ти пука, след една седмица ще се оправим.

– Merde – изруга Жан-Люк. – Френските вестници пишат, че Иран е une catastrophe с Хомейни и моллите, с въоръжените сили, готови да направят преврат всеки момент, с комунистите, които заплашват всички, с безсилното правителство на Бахтияр... гражданската война е неизбежна.

– Нищо не знаете вие във Франция, приятел? – беше казал Скот Гавалан пренебрежително, докато качваха багажа. – Францу...

– Знаем, mon vieux*. Всички вестници пишат, че Хомейни никога няма да сътрудничи на Бахтияр, понеже той е назначен от шаха, а всеки, който е свързан с шаха, е свършен. Свършен. Този стар циркаджия каза сто пъти, че няма да работи с никой, назначен от шаха.

– Видях се с Анди преди три дни в Абърдийн, Жан-Люк – обади се Локхарт, – и той беше твърдо убеден, че Иран ще се нормализира съвсем скоро, нали Хомейни се върна и шахът си отиде.

Скот грейна.

– Ето, виждаш ли? Ако някой изобщо знае нещо, това е Стареца. Как е той, Том?

Локхарт му се усмихна.

– В отлична форма, както обикновено.

„Анди“ беше Андрю Гавалан, бащата на Скот, председател и управляващ директор на С-Г.

– Анди казва, че Бахтияр държи войската, флота и военновъздушните сили, полицията и САВАК, така че Хомейни ще трябва някак да се споразумее. Или така, или гражданска война.

* Приятелю (фр.). – Б. пр.

– Христе боже! – възкликна Родригес. – Какво, по дяволите, търсим още тук?

– Пари.

– Bullmerde!

Всички се разсмяха. Жан-Люк си беше песимист.

– Какво означава това, Жан-Люк? – попита Скот. – По дяволите! Никой досега не ни е досаждал тук, нали? Въпреки цялата бъркотия никой не ни е закачал. Всичките ни договори са с „Иран Ойл“, която е на правителството. Бахтияр, Хомейни или който и да е генерал – няма значение кой е на власт, те трябва да се оправят скоро, – всяко правителство ще се нуждае отчаяно от петродолари, така че ще им трябва хеликоптери... Те не могат без нас. За бога, те не са глупаци!

– Не, но Хомейни е фанатик и не го е грижа за нищо друго освен за исляма, а петролът не е ислям.

– А Саудитска Арабия? Емирствата, ОПЕК, за бога? Те също са от ислямския свят, обаче знаят цената на един барел. По дяволите това, слушай! – Скот засия. – „Гърни Ейвиейшън“ се изтеглят от планините около Загрос и прекратяват всичките си операции в Иран, до една!

Това привлече вниманието на всички. „Гърни Ейвиейшън“ беше огромна американска хеликоптерна компания и техен главен конкурент. Без „Гърни“ работата щеше да се удвои, а целият чуждестранен персонал на С-Г в страната беше на премиални, обвързани с печалбите на Иран.

– Сигурен ли си, Скот?

– Сигурен съм, Том. Те имаха адски скандал с „Иран Ойл“. Поводът беше, че „Иран Ойл“ им каза: „Ако искате да напускате, напускайте, но всички хеликоптери са по лиценз наши, така че те ще останат тук, както и всички резервни части!“. А „Гърни“ им каза да го духат, закри базата в Гаш, консервира хеликоптерите и си отиде.

– Не мога да повярвам – каза Жан-Люк. – „Гърни“ трябва да имат поне петдесет хеликоптера по договор; даже и те не могат да отпишат толкова много.

– Дори и така да е, вече изпълнихме три задачи миналата седмица и всичките бяха изключително техни.

Жан-Люк успя да надвика всички.

– Защо „Гърни“ се изтегля, Скот?

– Нашият безстрашен лидер в Техеран мисли, че ги е шубе, не могат да издържат на натиска или не искат. Нека си го кажем, Хомейни е най-вече настроен против Америка и американските компании. Макайвър мисли, че те съкращават загубите си и че това е чудесно за нас.

– Mon Dieu, ако не могат да изтеглят хеликоптерите и резервните си части, значи са много зле.

– Не е наша работа да ги мислим, приятел, нашата е да работим и да летим. Стига да кротуваме, ще вземем всичките им договори и ще получим повече от двойно плащане само тази година.

– Tu en parles a mon cul, ma tete est malade!

Всички се засмяха. Даже и Джордън знаеше приблизително какво означава това: не ми ги разправяй на гъза.

– Не се стягай, братче – каза Скот.

Локхарт несъзнателно кимна. Все още се чувстваше студът в планините. „Скот и Анди са прави, скоро всичко ще е наред, трябва да е наред“ – помисли си той. Вестниците в Англия също бяха сигурни, че положението в Иран ще се нормализира бързо от само себе си. При условие че Съветите не направят открита стъпка. И ги бяха предупредили. Предупреждението беше: долу ръцете, американци и руснаци, нека иранците сами се справят с проблемите си. „Вярно е, че който и да е на власт, ще има неотложна нужда от стабилност, от приходи също, а приходи значи нефт. Да. Всичко ще се оправи. Тя вярва в това, а щом тя вярва, че всичко ще бъде прекрасно, стига шахът да бъде детрониран и Хомейни да се завърне, защо и аз да не повярвам? Ах, Шаразад, колко ми липсваш!“

Не беше възможно да ѝ позвъни от Англия. Телефоните в Иран хич ги нямаше, особено като се има предвид огромното им претоварване от твърде бързата индустриализация, но през изминалите осем месеца, откакто започнаха неприятностите, почти непрекъсващите стачки в телекомуникациите направиха вътрешните и външните връзки още по-лоши и сега сякаш изобщо ги нямаше. Когато беше в Главната квартира в Абърдийн за редовния си двугодишен медицински преглед, успя да ѝ изпрати телекс – загуби цели осем часа. Беше ѝ го изпратил по Макайвър в Техеран, къде-

то беше тя сега. Не можеш да кажеш много в един телекс освен: „Ще се видим скоро, липсваш ми, обичам те“.

„Още малко, скъпа моя, и...“

– Том?

– Да, Жан-Люк? Какво има?

– Скоро ще завали сняг.

– Да.

Жан-Люк беше изпит, с голям галски нос и кафяви очи, слаб като всички пилоти, минаващи на строги медицински прегледи всеки шест месеца, които не допускаха наднормено тегло.

– Кой стреля по нас, Том?

Локхарт повдигна рамене.

– Не видях. А ти?

– И аз. Надявам се, че е бил просто някой луд. – Очите на Жан-Люк се впиваха в него. – За момент си помислих, че съм отново в Алжир, тия планини не са много по-различни, отново във военновъздушните сили и се сражавам със селяните и НФО*. Господ да ги убие! – Той хвърли цигарата си и я стъпка с ток. – Участвал съм в една гражданска война и я ненавиждах. Тогава поне имах оръжие и бомби. Не бих искал да съм цивилен, попаднал в друга война, без да мога да разчитам на нищо друго, освен на бързите си крака.

– Сто на сто е бил някой луд.

– Мисля, че ще си имаме работа с много такива луди, Том. Откакто напуснах Франция, имам лоши предчувствия. А откакто се върнах, имам още по-лоши. Били сме на война с теб, а повечето от останалите не са. Надушваме опасността. Повярвай, чакат ни големи неприятности!

– Просто си уморен.

– Не че не съм... Анди наистина ли е оптимист?

– Голям. Изпраща поздрави и каза: „Горе главите!“.

Жан-Люк се засмя, потисна прозявката си.

– Mon vieux, умирам от глад. Какво е планирал Скот за завръщането ни?

– Закачил е един плакат „Добре дошли“ на хангара.

* Национален фронт за освобождение. – Б. пр.

– За вечеря, mon vieux. За вечеря.

– Каза, че той и няколко селяни били на лов, така че има еленски бут и два заека за вашия деликатен вкус – скарата ще ни чака. Очите на Жан-Люк светнаха.

– Добре. Слушай, донесъл съм бри, чесън – цял килограм, пушена шунка, аншоа, лук, също и няколко килограма пастет, консерви с доматино пюре и жена ми ми даде нова рецепта от Джани от Сен Жан... невероятна е. И виното...

Локхарт усети, че устата му се налива със слюнка. Хобито на Жан-Люк беше готвенето и когато се вдъхновяваше, французинът наистина нямаше равен.

– Донесох от „Фортнамс“ консерви от всичко, за което можах да се сетя, и малко уиски. Знаеш ли, твоето готвене ми липсваше. „И твоята компания“ – помисли той.

Когато се срещнаха в Дубай и си стиснаха ръцете, беше попитал:

– Как мина отпуската?

– Нали бях във Франция – беше казал Жан-Люк високомерно.

Локхарт му бе завидял за откровеността. В Англия не беше толкова добре – времето, храната, отпуската, децата, тя, Коледа – колкото и да се опитваше, не излизаше нищо. Голяма работа! Нали се беше върнал и скоро щеше да бъде в Техеран.

– Ще сготвиш ли довечера, Жан-Люк?

– Разбира се! Как мога да живея без хубава храна?

– Както всички по света – засмя се Локхарт.

Гледаха как Родригес продължава да работи усилено. Шумът на двигателите беше приглушен, струята от витлата шибаше механика. Локхарт вдигна палци към Скот Гавалан, който чакаше търпеливо в кабината. Скот му отвърна, после посочи небето. Локхарт кимна, сви рамене, отново насочи вниманието си към Родригес – знаеше, че не може да помогне с нищо, освен да чака стоически.

– Кога отиваш в Техеран? – попита Жан-Люк.

Сърцето на Локхарт заби по-силно.

– В неделя, ако не вали сняг. Трябва да докладвам на Ма-кайвър, имам и поща за тях. Ще взема 206. Ще си загубя целия ден

утре, за да проверя всичко. Скот каза, че трябва да имаме готовност да започнем пълната програма от полети.

– Назари е казал „всички операции“? – зяпна го Жан-Люк.

– Да.

Назари беше иранската им свързка и началник на базата, служител на „Иран Ойл“ – държавен монопол, който владееше целия нефт под и над земята. Той канализираше и даваше разрешения за всичките им полети. С-Г работеше по договор с тази компания, правеше проучвания, осигуряваше персонал, доставки и оборудване за петролните сонди, които бяха разпръснати по цялата планинска верига, и се занимаваше с неизбежната КАЗЕВАК – програма за спешни евакуации при инциденти и аварийни случаи.

– Едва ли ще легим много през следващата седмица – заради времето. Но трябва някак си да тръгна с 206.

– Да. И ще ти трябва водач. Идвам с теб.

– Няма как, приятелю – засмя се Локхарт. – Ти си следващият по ранг и си дежурен през следващите две седмици.

– Но аз няма да съм необходим. За три дни, а? Погледни небето, Том. Трябва да проверя дали апартаментът е наред.

При нормални обстоятелства всички пилоти и семейства им бяха базирани в Техеран и всеки летеше две седмици, а една почиваше. Много пилоти предпочитаха да летят два месеца, а после да излязат в домашен отпуск за цял месец, особено англичаните.

– Много е важно да отида в Техеран.

– Ще нагледам апартамента ти, ако искаш, и ако ми обещаеш да готвиш три вечери всяка седмица, ще те измъкна за два дни, когато се върна. Нали току-що се върна от едномесечен отпуск.

– А, но това беше вкъщи. Сега трябва да мисля за *mon amie**. Сто на сто е самотна без мен в Техеран, вече цял месец е самичка. Ами да! – Жан-Люк гледаше Родригес, после отново погледна небето. – Можем да почакаме още десет минути, Том. После ще трябва да направим лагер, докато се съмне.

– Да.

– Но да се върнем към по-важните неща, Том...

– Не.

* Любимата (фр.). – Б. пр.

– Merde, бъди французин, не англосаксонец. Цял месец! Помисли си какво изпитва тя!

Родригес постави панела обратно и си избърса ръцете.

– Да се измитаме – извика той и се качи на борда.

Всички бързо го последваха. Той затегна предпазния колан; гърбът, главата и вратът го боляха. Излетяха и се насочиха към базата зад отсрещното било. Джордън го зяпаше.

– Какво ти е, копеле?

– Как оправи тая шибана тръба, спортяго? Беше надупчена много кофти.

– С дъвка.

– Какво?

– Дъвка за дъвчене. Наистина, дявол да те вземе. Ставаше в проклетия Виетнам, защо да не стане и тук? Дано! Дупчицата беше съвсем малка, а дъвката беше всичко, което имах, така че почвай да се молиш. Спри да псуваш, за бога!

Приземиха се успешно в базата, снеговалежът току-що започваше. Наземният персонал беше включил светлините за кацане, за всеки случай.

Базата им се състоеше от четири фургона за живеене, кухня, хангар за 212 – четиринадесетместен пътнически или товарен хеликоптер, и два 206 с площадки за кацане. Навеси за резервните части за сондите, торби с цимент, помпи, генератори и всички видове спомагателно оборудване за сондите, включително сондажни тръби. Беше разположена на малко плато на 2200 метра надморска височина, залесено и много живописно, обградено от всички страни от заснежени върхове, издигащи се на над три хиляди и петстотин метра. На близо километър беше село Яздек. Селяните бяха от малко племе номадски кашкаи, установили се тук преди век – на това място се срещаха два от малките кервански пътища, кръстосващи Иран от три, а може би и четири хиляди години.

С-Г имаше база тук от седем години по договор с „Иран Ойл“, отначало за да направят проучвания за тръбопровод и топографски карти на местността, после да помогнат в строителството и да обслужат сондите в близките богати нефтени полета. Мястото беше изолирано, диво и красиво, летенето – интересно и приятно, часове се правеха лесно – според иранските правила за въздухо-

плаване над цялата територия на Иран бяха разрешени само дневни полети. Летата бяха чудесни. През по-голямата част от зимата бяха затрупани от сняг. Наблизо имаше кристални езера, добри за риболов, а дивечът в горите беше в изобилие. Отношенията им със селяните от Яздек бяха отлични. Като се изключи пощата, снабдяването обикновено беше добро и нямаха нужда от нищо. И което беше много важно за всички, бяха далече от Главната квартира в Техеран, без радиовръзка през по-голямата част от годината и щастливо оставени на самоуправление.

В момента, в който витлата спряха и хеликоптерът замлъкна, Родригес и Джордън отвориха отново панела. Ужасиха се. Подът на отсека беше зालят с масло. Носеше се и тежка миризма на керосин. Разтреперан, Родригес светна с фенерчето и посочи нещо. На един от шевовеите на ръба на резервоара за горивото имаше малка пукнатина – нямаше начин да я забележат в планината. Тънка струйка гориво изтичаше оттам и се смесваше с маслото отдолу.

– Исусе, да го...! Скивай, че това си е бомба със закъснител! – изграчи той. Зад него Джордън за малко не припадна. – Една искра и... Копеле, дай ми маркуч, за бога! Ще го източа, преди да сме полетели в небесата...

– Ще ти донеса – каза Скот. Повдигаше му се. – Е, струва ми се, че един от животите ни си отиде. Остават ни още осем – добави той.

– Сигурно си роден с късмет, капитане – каза Родригес. Чувстваше се много зле. – Да, сигурно си роден с късмет. Тая бракма... – Той рязко спря и се вслуша. Останалите направиха същото – Локхарт, Жан-Люк и Назари, близо до колибата на Главната квартира, шестимата от иранския наземен персонал, готвачите и работниците. Беше много тихо. После откъм селото отново се чу автоматичен огън.

– Проклятие! – измърмори Родригес. – Защо ли се върнахме в това ужасно сметище, по дяволите?